

riets allerbetydeligste Mænd var Landets største Svindler og Bedrager. Det var Alherti-Affæren, der blev den Sten eller den Tue, der væltede Ministeriet J. C. Christensen.

Jeg skal ikke her komme ind paa nogen længere Redegørelse med Hensyn til det, som skete senere. Vi vide jo, at Ministeriet J. C. Christensen blev afløst af Ministeriet Neergaard. Men jeg kan dog ikke tilbageholde en kort Bemærkning angaaende Ministeriet Neergaard. Da Ministeriet Neergaard blev dannet, blev det egentlig vel modtaget fra alle Partier her paa Rigsdagen og ligesaa af Vælgerbefolkningen, ogsaa blandt Venstre. Jeg tror, det for en stor Del laa i, at alle følte, at nu blev det Ministeriet Neergaard, som skulde gøre det første alvorlige Forsøg paa at gennemføre Forsvarssagen, og naar Venstremænd undersøgte de Udtalelser af det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), som angav hans Stilling til dette Spørgsmaal, havde de Grund til at vente, at det var maaske den rette Mand, i det mindste en Mand, der vilde gaa til venstre for Kommissionsflertallets Betænkning. Men Ministeriet Neergaard blev en Skuffelse for Venstre. For Resultatet blev jo det ejendommelige, at det ærede Medlem fra Æbeltoft i Egenskab af Forsvarsminister tog en Stilling, der ikke alene ikke var til venstre for Venstreflertallets Kommissionsbetænkning, men endogsaa til højre for Højres Kommissionsbetænkning. Nu er det selvfølgelig ikke min Agt at komme ind paa Forsvarslovenes Gang her paa Rigsdagen, den er jo vel bekendt. Men jeg vil blot sige, at da vi i Maj gik til Folketingsvalg, var det jo særlig Forsvarssagen, man gik til Valg paa. Nu skulde man synes, at som den Sag var forberedt, blandt andet drøftet af en Kommission, der havde siddet 7—8 Aar, maatte man kunne gaa til Valg med nogenlunde klare Standpunkter, i det mindste med Hensyn til det store Hovedspørgsmaal. Desværre var det jo langt fra Tilfældet. Jeg tror, jeg kan sige det med fuld Sandhed, at aldrig nogen Sinde er man her i Danmark gaaet til Valg under en saa grænseløs Forvirring, som da vi den 25. Maj gik til Valg paa Forsvarssagen. Der stod paa Valgtribunerne 3—4—5 Kandidater, hver med sit Standpunkt. En hævdede, at Danmarks Fremtid beroede paa, at vi havde ikke alene en stærk Søbefæstning om København, men ogsaa den nuværende Landbefæstning i en forbedret Skikkelse. En anden hævdede, at vi skulde have en stærk Søbefæstning og forberedte Stillinger

udenom den gamle Landbefæstning. En tredje hævdede, at vi blot skulde have en stærk Søbefæstning, men København skulde være aaben til Landsiden. En fjerde hævdede, at København skulde være en aaben By. Og en femte hævdede, at vi skulde ingenting have. Det var naturligvis ikke let for Vælgerne at hitte Rede i et saadant Virvar af Standpunkter. Nu skal jeg selvfølgelig heller ikke her komme ind paa Forsvarslovenes Gang efter Valget i Maj, men jeg kan ikke undlade den Bemærkning, at det jo blev Forsvarssagen, der blev Aarsagen til Ministeriet Neergaards Fald. Da det var faldet paa den, var det mit Haab — ogsaa min Tro —, at dermed skulde Forsvarssagen være strandet og stedet til Jorden, og jeg er aldeles vis paa, at var det sket, vilde det have været til Held for Land og Folk. Saa maatte vi ganske vist i en nær Fremtid have taget Sagen op igen, men saa havde der været Chancer for at faa den tagen op paa et bedre, sundere og mere fornuftigt Grundlag. Og der er for mig slet ingen Tvivl om, at det havde været muligt at fremsætte en Forsvarsplan, der baade var billigere og bød langt større Tryghed, og som vi kunde skabe om ikke just Begejstring for — for det er vel ikke let at skabe Begejstring for den Sag ude i Landet — saa dog i alt Fald samle et stort Flertal af danske Vælgere omkring. Men vi vide jo alle, hvorledes det gik. Man vilde absolut have det Sammensurium gennemført, der nu blev Lov. Vi vide ogsaa, hvorledes de Medlemmer, der ønskede Forlig paa Forsvarsspørgsmaalet, efter at Ministeriet Neergaard var faldet, kørte fra Herodes til Pilatus, og hvorledes det endelig lykkedes dem at faa sluttet den Overenskomst, der dannede Grundlaget for Militærforliget. Da den det var sluttet, og Forhandlingerne bleve genoptagne her, tog jeg straks Ordet for at kræve Folketinget opløst og nye Valg udskrevne, ud fra den Betragtning, at naar man vilde til at [gennemføre] en saadan Forsvarsordning, maatte man være sikker paa, at et Flertal af danske Vælgere vilde give den Tilslutning, men det var man ikke. Der var egentlig slet ingen af de Kandidater, der gik til Valg den 25. Maj, der stillede sig paa det Forlig, der blev sluttet. Højre stillede sig ikke paa det, tværtimod, de stod paa Valgtribunerne og hævdede, at netop denne Ordning var den rene Ødelæggelse for Landet, den var næsten det rene Landsforræderi. De to Ellevemandsgrup-